

Въ това време, когато императорътъ въ своята речъ смирено го молилъ да прекрати убийствата и кръвопролитието, да утвърди мира съ християнитѣ и да не позволява на ржцетѣ християнски да се оскверняватъ съ кръвта на едновѣрцитѣ; когато му разкривалъ картината на нищожеството и кратковременността на земния животъ и му напомнялъ за нравственитѣ длъжности на човѣка, — Симеонъ се изразявалъ твърде уклончиво и неопредѣлено въ разговора си съ императора, а тъй сжщо немарливо и дори иронически; той, безъ да споменува нито за условията на мира, нито за начина на сключването му, извърталъ се само съ едни обещания, „че враждебнитѣ отношения къмъ тѣхъ (ромейтѣ) нѣма повече да се подновяватъ, че нѣма вече да се нуждаятъ отъ хитона, който по необходимостъ се обличалъ презъ време на война, и много друго, пише патриархътъ, за окончателното прекратяване на войната и възстановяване на мира“. Освенъ това Симеонъ въ присѣствието на императора и висшитѣ чиновници, се осмѣлилъ да укорява и порицава и дори „да се подиграва“ съ патриарха. Като представялъ работата тъй, че ужъ враждебнитѣ отношения между българи и ромеи сж създадени отъ ромейтѣ, че той ужъ самъ не искалъ война, Симеонъ обвинявалъ патриарха въ това, че той, „като възведенъ на архипастирския престолъ, билъ е въ сила да попрѣчи на войната, а ако ли не, то поне да отлжи отъ църквата ония, които не се покорявали на неговитѣ умувания“. „Ти, безъ съмнение, ще разберешъ, ако само поискашъ, че тия думи не сж нищо друго, освенъ твоя подигравка надъ мене“ — пише патриархътъ. Надъ всичко това отгоре Симеонъ, като да иронизиралъ надъ патриарха, оплаквалъ се, че въ Ахелойската битка коньтъ подъ него билъ раненъ благодарение на молитвитѣ му.

Такъвъ характеръ носила срещата на византийския императоръ съ българския царъ въ 923 год. подъ стенитъ на Цариградъ. Следъ това, надаренъ съ великолепни и многобройни дарове, Симеонъ се върналъ въ лагера, като оставилъ византийцитѣ въ пълно увѣрение, че мирътъ въ скоро време ще бжде сключенъ.

III. Междудържавното положение на България презъ последнитѣ години отъ живота на царъ Симеона.

Действията на Симеона следъ срещата му съ Романа Лакапина. — Въ Цариградъ, наистина, очаквали, че веднага следъ завръщането на Симеона въ България ще последва формалното сключване на мира. Но тия очаквания и тоя пжтъ не се оправдали. Симеонъ се оттеглилъ отъ стенитъ на византийската столица, безъ да сключи нѣкакъвъ скрепенъ, както тогава казвали, съ страшни клетви миръ. Това именно тревожило силно както императора, тъй и патриарха. Тѣ веднага разбрали, че Симеонъ, ако и да увѣрявалъ на срещата, че дошълъ да води преговори за миръ, и обещалъ, че мирътъ ще бжде сключенъ, обаче той нѣмалъ намѣрение нито да оправдае увѣренията си, нито да изпълни обещанията си. Поради това, като не считалъ войната свършена, патриархъ Николай, наскоро следъ оттеглянето на Симеона въ България (въ края на 923 год.), му изпратилъ писмо, въ което изказвалъ явно недовѣрие къмъ думитѣ и обещанията му. Спомняйки освенъ това за предишнитѣ предложения за миръ, които обаче той никога до тогава не изпълнявалъ, патриархътъ наново го призовава въ името на Бога и за избавлението на дветѣ Христови стада — ромеи и българи — отъ душевна и тѣлесна гибель да сключи обещания миръ. Завършва писмото си патриархътъ съ думитѣ: „уповавамъ на Бога, че